

1

การประชุมจัดขึ้นในห้องไม่มีหน้าต่าง

ห้องรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้ไม่มีหน้าต่าง มันอยู่ภายในห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่มีขนาดใหญ่กว่าอีกที แล้วห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสนั้นก็อยู่ในห้องแปดเหลี่ยมที่ใหญ่กว่าอีกที ทั้งหมดรวมกันเป็นศูนย์บัญชาการของหน่วยเอส 2 ที่ทัศนสถานมิเนอร์วาในเมืองวินสัน รัฐมิสซิสซิปปี มันเป็นอาคารที่ปลอดภัยมากไม่ต่างจากศูนย์เอส 1 มีกำแพงล้อมรอบราวกับปราสาทยุคกลาง ได้รับการออกแบบให้ทนต่อการทำลายทั้งจากภายนอกเมื่อถูกโจมตีจากคนที่มีความมุ่งมั่นอยากทำลายคุก และทนต่อการทำลายจากภายในแม้แต่ในช่วงจลาจลสุดขีด

ในแง่ของความปลอดภัยที่นี่ก็ถือว่าดีมาก แต่เหตุผลจริงๆ ที่ห้องนี้ได้รับเลือกให้เป็นสถานที่จัดประชุมเป็นเพราะความโดดเดี่ยวของมัน ดูเหมือนว่ามันจะเก็บความลับได้ดีมาก เพราะห้องหับที่เหลือของศูนย์เอส 2 นั้นว่างเปล่า ไม่มีผู้คุม ไม่มีเจ้าหน้าที่ และไม่มีการใช้งานห้องขังเดี่ยวหนึ่งร้อยยี่สิบห้อง คุณไม่มีความจำเป็นแล้ว นั่นเป็นเพราะการบริหารเรือนจำของฝ่ายบริหารยุคปัจจุบัน พวกเขาภูมิใจในแนวทางอันทันสมัยรวมถึงการประชาสัมพันธ์อันยอดเยี่ยมเป็นอย่างยิ่ง

มีชายหกคนอยู่ในห้องและนี่เป็นการประชุมลับครั้งที่สามในสัปดาห์นี้ พวกเขากระจายตัวอยู่รอบโต๊ะยาว มีเก้าอี้สำรองสองตัวตั้งอยู่ชิดผนังสีขาวว่างเปล่า เฟอร์นิเจอร์ล้วนทำจากพลาสติกใสอย่าง

พอลิคาร์บอเนตสีฟ้าสดใส แต่ละชั้นหล่อมาจากแม่พิมพ์ขึ้นเดียวมันจึง
ไร้รอยต่อ รูปทรงกับวัสดุที่ใช้ทำให้เฟอร์นิเจอร์เหล่านี้ทนทานเป็นพิเศษ
และสีที่เลือกใช้ก็ทำให้สังเกตเห็นได้ง่ายถ้ามีส่วนใดถูกทำลาย มันใช้งานได้ดี
แต่นั่งไม่สบายเท่าไร และทั้งหมดนี้คือสิ่งที่เหลือมาจากฝ่ายบริหาร
รุ่นก่อนหน้า

มีสามคนในนี้สวมสูท บรูโน อิกซ์ ประธานเจ้าหน้าที่บริหารและ
ผู้ร่วมก่อตั้งทัศนสถานมิเนอร์วานั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะ เดมอน บร็อกแมน
ประธานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการและผู้ร่วมก่อตั้งอีกคนนั่งทางขวาของอิกซ์
เคอร์ติส ริเวอร์เดล พัดดีเรือนจำนั่งถัดจากบร็อกแมน ชายคนสุดท้าย
สวมเครื่องแบบและนั่งติดกับริเวอร์เดล เขาชื่อร็อด โมสลีย์ เป็นผู้อำนวยการ
กรมตำรวจวินสัน ทางซ้ายของอิกซ์เป็นชายสองคนวัยยี่สิบปลายๆ ทั้งคู่
สวมเสื้อยืดสีดำและกางเกงยีนส์ คนหนึ่งจมูกหัก ตาเขียวช้ำทั้งสองข้าง
และหน้าผากมีรอยฟกช้ำสีม่วง ส่วนอีกคนแขนซ้ายใส่อุปกรณ์พยุงแขน
คล้องไว้กับคอ ทั้งคู่ต่างพยายามไม่สบตาใคร

“สรุปแล้วมีปัญหาหรือเปล่า” บร็อกแมนยกไหล่ “จะมีใครยืนยัน
ได้บ้างไหม ไม่มี ถ้าฉันเราควรทำตามแผนที่วางไว้ เดิมพันของเราสูง
เกินกว่าจะกลัวอะไรหลายๆ อย่าง”

“ผมไม่เห็นด้วย” ริเวอร์เดลส่ายหน้า “ถ้าอาจมีปัญหาก็คงแสดงว่า
มีปัญหา ปลอดภัยไว้ก่อนน่าจะดีกว่า เราน่า...”

“เราหาคำตอบให้ได้” โมสลีย์พูดแทรกขึ้นมา “เราต้องตัดสินใจ
โดยมีข้อมูล เรื่องสำคัญคือชายคนนั้นได้มองในช่องหรือเปล่า นั่นคือสิ่งที่
เราต้องรู้ให้ได้”

“ไม่มีใครพูดอะไร

“ว่าไง” โมสลีย์ยื่นขาออกไปใต้โต๊ะแล้วเตะชายคนที่มีอุปกรณ์พยุง
แขน “เฮ้ย ตื่น ตอบคำถามสิ”

“ไม่เอาล่ะ” ชายคนนั้นพยายามกลั้นหายใจ “เราขับรถไปโคโลราโด
ทั้งคืนแล้วขากลับก็ต้องขับกลับมาอีกคืน”

“ไม่ต้องมาทำสำออย” โมสลีย์ใช้เท้ากระทุ้งชายคนนั้น “แค่บอกมา เขาได้ดูหรือเปล่า”

ชายคนนั้นจ้องผนัง “ไม่รู้สิ”

“เรื่องนั้นไม่ชัดเจนพอ” ริเวอร์เดลบอก “ถ้าเขามอง เราก็ต้องรู้ด้วย ว่าเขาเข้าใจสิ่งที่เห็นหรือเปล่า และเขาจะทำอะไรกับเรื่องนี้”

“คนนั้นจะดูในของหรือเปล่าไม่สำคัญหรอก” บร็อกแมนบอก “ถ้าเขามองแล้วมันจะเป็นอะไร ในนั้นไม่ได้มีข้อมูลว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

ริเวอร์เดลส่ายหน้า “ในนั้นมีการเอ่ยถึงช่วงสิบโมงเช้าวันศุกร์ อย่างชัดเจน บอกทั้งเวลา สถานที่ และวันที่”

“แล้วไง” บร็อกแมนยกมือ “วันศุกร์เหมาะกับความสนุกสนานและการเฉลิมฉลอง ไม่ได้มีอะไรน่าสงสัยสักนิด”

“แต่ในนั้นมีรูปถ่าย” ริเวอร์เดลจุ่มนิ้วในอากาศไปตามแต่ละพยางค์ “ขนาดแปดคูณสิบ ไม่มีทางที่เขาจะไม่เห็น”

“มันไม่ได้มีความหมายอะไร” บร็อกแมนเอนหลังพิงเก้าอี้ “ยกเว้นว่าเขามองมันมาที่นี้จริงๆ ต่อให้เขามาวินิจฉัยเราก็จะไม่เป็นไร เพราะเราเลือกอย่างดีแล้ว”

“ไม่ เราไม่ได้เลือกอย่างดี เพราะมีให้เลือกแค่เก้าคน”

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าโมสลีย์แวบหนึ่ง “น่าตลกใช้ไหมล่ะ คนที่เราเลือกกลับบริสุทธิ์จริงๆ”

“ผมว่ามันไม่ตลก” ริเวอร์เดลขมวดคิ้ว “แล้วก็ไม่ได้มีเก้าคน มีแค่ห้าเท่านั้น คนอื่นมีครอบครัวหมดเราเลยตัดทิ้ง”

“จะเก้า” บร็อกแมนว่า “หรือห้า หรือเท่าไรก็ไม่สำคัญหรอก ผลลัพธ์เท่านั้นที่สำคัญ แล้วผลลัพธ์ก็ออกมาใช้ได้ ต่อให้ชายคนนั้นปรากฏตัว เขาจะเข้ามาใกล้ได้แค่ไหนกันเชียว เขาต้องอยู่ห่างออกไปสามสิบเมตรเป็นอย่างน้อย”

“เขาไม่จำเป็นต้องมาก็ได้ ดูในทีวี บนโลกออนไลน์ หรือไม่ก็อ่านในหนังสือพิมพ์ก็ได้”

“พศติพุดมีประเด็น” โมสลีย์พุด “ถ้าจะให้ดีคราวนี้อะไปดึงดูดความสนใจให้มากนักจะดีกว่า บางทีเราก็ไม่ควรไปยุ่งกับสื่อ เราหยิบเอาประเด็นความเป็นส่วนตัวของผู้ต้องขังหรืออะไรทำนองนั้นมาเป็นข้ออ้างได้”

“ไม่เป็น” บร็อกแมนส่ายหน้า “คิดว่าหมอนั้นมีทีวี มีคอมพิวเตอร์ และสมัครรับข่าวจากนิวยอร์ก ไทมส์หรือ ไอน์มันอนาถ ไม่ต้องไปมองหาปัญหาแล้ว ไม่มีหรอก”

อีกร็เคาะโต๊ะ “การใช้สื่อเป็นสิ่งที่ดีเพราะเราประชาสัมพันธ์อยู่เสมอและทำมาตลอด ถ้าเปลี่ยนตอนนี้ก็จะกลายเป็นดึงดูดความสนใจกว่าเดิม ผู้คนจะคิดว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล แต่ผมว่าเราน่าจะต้องดูให้แน่ใจนะว่าหมอนั้นมองในช่องหรือเปล่า” อีกร็หันไปหาคนสวมเสื้อยืด “ลองเดาดูสิ ไม่ต้องกลัวผิด อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด เราเข้าใจเรื่องนั้น แคบอกมาน่าจะคิดยังไง”

ชายจมูกหักสูดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนตอบ “ผมว่าเขาน่าจะมอง”

“น่าจะงั้นหรือ” อีกร็ย้ำ “ไม่แน่ใจหรือ”

“ไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ครับ”

“เออละ แล้วตอนนั้นของอยู่ตรงไหน”

“ในกระเป๋าคครับ”

“แล้วกระเป๋ายู่ตรงไหน”

“บนพื้นครับ”

“นายวางมันลงหรือ”

“ผมอยากให้มีว่างทั้งสองข้าง”

“มันอยู่ตรงไหนตอนที่เรามาถึง” อีกร็ถามต่อ

ชายที่ใส่อุปกรณ์พุงแขนตอบ “บนพื้นครับ”

“ที่เดิมหรือ”

“เราจะรู้ได้อย่างไร ผมไม่ได้ยู่ตอนที่โรเบิร์ตวางมัน แล้วโรเบิร์ตไม่รู้สึกตัวตอนที่ผมหยิบมันขึ้นมา”

ฮิกซ์หยุดไปครู่หนึ่ง “ถ้าฉันหมอนั้นอยู่กับกระเป๋านานแค่ไหน”

“ไม่ทราบครับ ไม่น่าจะนาน อย่างมากก็แค่สองสามนาที”

“นั่นก็เป็นไปได้ว่าเขาดู” ฮิกซ์กล่าว “หรือเหลือบมองสักแวบหนึ่ง”

“น่าจะเป็นอย่างนั้น” ชายจมูกหักยอมรับ “จำได้ไหมว่ากระเป๋าคาดมันเป็นไปได้ยังไง และเราไม่ได้เป็นคนทำด้วย”

บร็อกแมนโน้มตัวไปข้างหน้า “จากที่นายเล่ามาสถานการณ์ตอนนั้นยุ่งเหยิงมาก ความเสียหายกระจายไปทั่ว เกิดความโกลาหลวุ่นวาย กระเป๋าคาดโดยบังเอิญ นี่มันไม่สำคัญอะไรเลย แล้วอีกสองคนก็ไม่ได้รายงานว่าเขา มองด้วย”

ชายที่ใส่อุปกรณ์พยางค์แขนแข็งขึ้น “พวกเขาไม่ได้รายงานอะไรเลย เราไม่รู้ว่ตอนนั้นพวกเขาอยู่ที่ไหนด้วยซ้ำ”

บร็อกแมนพูด “พวกเขาน่าจะกำลังกลับมา โทรศัพท์อาจมีปัญหา แต่ถ้ามีอะไรต้องห่วง พวกนั้นก็น่าจะบอกให้เรารู้แล้ว”

“แล้วหมอนั้นก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้ตำรวจฟัง” โมสลีย์เสริม “ผมคุยกับผู้หมวดที่อยู่ตรงนั้นสองสามครั้ง นั่นน่าจะช่วยยืนยันได้”

“ผมก็ยังคิดว่าเขามองเข้าไปในช่อง” ชายจมูกหักยังคงคาใจ

“เราน่าจะเลิกคุยเรื่องนี้กันได้แล้ว” ริเวอร์เดลทอนไม่ไหว

“นั่นเป็นสิ่งที่เง่าที่สุดที่ผมเคยได้ยินมา” บร็อกแมนตวาด “เราไม่ได้กำหนดวัน ไม่ได้เลือกเวลา ผู้พิพากษาเป็นคนกำหนดตอนที่ลงนามในคำสั่งปล่อยตัว รู้อยู่แล้วนี่ เราถ่วงเวลา สุดท้ายเลยต้องถูกตรวจสอบอย่างหนัก ทุกคนก็รู่ว่านั่นจะทำให้เราลงเอยยังไง เราควรยิงหัวตัวเองให้รู้แล้วรู้รอดเดี๋ยวนี้เลยดีไหม”

ริเวอร์เดลขมวดคิ้ว “ผมไม่ได้บอกว่าเราล่าช้า ผมว่าเราน่าจะกลับไปใช้แผนเดิม ไม่ควรเปลี่ยนแผน”

“มันจะช่วยแก้ปัญหาเรื่องวันศุกร์ได้ถ้ามีปัญหานั้นนะ แต่เรากียังมีปัญหาก็ใหญ่กว่าอยู่ดี สถานการณ์ของคาร์เพนเตอร์ไงล่ะ”

“บอกไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าวิธีแก้ปัญหานั้นง่ายมาก แค่ฝังกระสุนที่ท้ายทอยสักนัดก็เพียงพอ ถ้ากลัวผมทำให้ก็ได้”

“คุณก็รู้ว่าขึ้นทำอย่างนั้นจะเป็นยังไง ธุรกิจของเราจะเสียหายมากขนาดไหน”

“เราจะเสียมากกว่าเงินถ้าหมอนั้นปะติดปะต่อได้”

“เขาจะทำได้ยังไง”

“เขาหาทางมาที่นี้ได้ นายพูดเอง เขาชุดคุ้ยหาข้อมูลได้ เขาเคยเป็นสารวัตรทหาร เรื่องแบบนี้มันอยู่ในสายเลือด”

“หมอนั้นนอกจากการเป็นสารวัตรทหารมาตั้งหลายปีแล้ว” โมสลีย์ค่าน “ผู้หมวดบอกผมมาแบบนี้”

ฮิกซ์เคาะโต๊ะ “แล้วเรารู้อะไรอย่างอื่นอีกบ้าง”

“ไม่มากเท่าไร” เขาไม่มีใบขับขี่ ไม่มีประวัติการทำงาน เท่าที่ทราบจากกรมสรรพากรเขาไม่ได้ทำงานอีกเลยตั้งแต่ออกจากกองทัพ ไม่มีตัวตนในโซเซียลมีเดีย ไม่มีรูปถ่ายล่าสุด ตอนนี้เขาเป็นคนไร้บ้าน ฟังดูน่าเศร้า แต่ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ดูไม่มีอะไรที่เราต้องห่วงสักเท่าไร”

บร็อกแมนพูดขึ้น “ไม่ว่าจะเป็นคนไร้บ้านหรือเศรษฐี คนบ้าที่ไหนจะเดินทางมาครึ่งค่อนประเทศเพียงเพราะได้อ่านเอกสารไม่กี่หน้าและเห็นภาพที่ไม่ได้มีความหมายอะไร”

“คุณจะพูดยังไงก็ได้ แต่ผมก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี” ริเวอร์เดลว่า “ทุกครั้งที่พบกัน เราคิดว่าเราจัดการกับปัญหาได้แล้ว แต่ว่ากลายเป็นเราคิดผิด แล้วถ้าครั้งนี้เราผิดอีกล่ะ”

“เราคิดไม่ผิดหรอก” บร็อกแมนฟาดฝ่ามือลงบนโต๊ะ “เราจัดการกับสถานการณ์ได้เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์”

“ก็ยังไม่เต็มร้อยนะ”

“ชีวิตไม่ได้สมบูรณ์แบบขนาดนั้น บางครั้งก็มีเรื่องให้เก็บกวาด ซึ่งเราก็อำมาแล้ว เวลามีปัญหาเราก็อุดช่องโหว่ แบบที่ทุกคนเห็นด้วย มีช่องหายไปแต่เราก็อัดคืนมาได้ แบบที่ทุกคนเห็นด้วยนั่นแหละ”

“แล้วชายแปลกหน้าคนนี้ก็มองเข้าไปในช่อง”

“เขาอาจจะมองหรือเปล่า เราก็คงไม่รู้ แต่คุณต้องยอมรับว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ เพราะเขาไม่ได้บอกตำรวจ แล้วเขาก็ไม่ได้บอกเอฟบีไอ หรือทัณฑสถาน สมมุติว่าเขาคิดบางอย่างได้หลังจากที่แอบมองในช่องนั้น แค่ไม่กี่วินาที แล้วทำไมถึงยังเก็บเรื่องนี้ไว้เงียบๆ เขาจะทำอะไรกันแน่ จะแบล็กเมลเราหรือ แล้วคิดว่าเขาจะดันดันเดินทางเกือบสองพันกิโลเมตร เพื่อมาถึงที่นี่ก่อนวันศุกร์หรือ ไม่เอาน่า”

“ท่านสุภาพบุรุษ” อิกซ์เคาะโต๊ะอีก “พอแล้ว เอาละ ผมตัดสินใจว่าอย่างนี้ เราไม่มีทางรู้ว่าหมอนั้นมองเข้าไปในช่องหรือเปล่า แต่น่าจะไม่ใช่ เราจึงไม่ควรตระหนกจนเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนึกถึงผลที่จะตามมา แต่ในขณะที่เดียวกันระว่างไว้ก่อนก็ดีเหมือนกัน เราละบุญตัวหมอนี้ได้ไหม”

ชายจมูกหักพยักหน้า “จะสังเกตหมอนี้ไม่ยากหรอก ไม่มีทางพลาดสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าเซนติเมตร หนักหนึ่งร้อยสิบสามกิโลกรัม แต่งตัวปอนๆ”

“แล้วก็สะบัดสะบอมทีเดียว จำได้ไหม” ชายที่มีอุปกรณ์พุงแขนทัก “ฝีมือผมเอง”

“น่าจะฆ่ามันให้สิ้นเรื่องสิ้นราว” บร็อกแมนเสียงกร้าว

“ตอนนั้นผมคิดว่ามันตายแล้ว”

“นายควรดูให้แน่ใจ”

“ยังไงล่ะ ทำให้ดูเหมือนเป็นอุบัติเหตุ เราได้รับคำสั่งมาให้จัดการกับอีกคนแบบนี้ ก็เลยคิดว่าต้องทำกับผู้ชายคนนี้แบบเดียวกัน ถ้าขึ้นยิงเจาะกะโหลกมันก็คงไม่น่าเชื่อว่าเป็นอุบัติเหตุ”

“พอแล้ว!” ฮิกซัรขอให้ทุกคนเงียบ “นี่คือแผน เราจะคอยจับตาดู
เริ่มตั้งแต่ตอนนี้ไปจนถึงวันเสาร์ ถ้าหมอนั่นก้าวเข้ามาในเมืองเมื่อไหร่
มันไม่มีวันรอดหูรอดตาเราไปได้แน่ ที่นี้เราไม่ต้องเป็นห่วงว่ารูปการณ์
จะออกมาแบบไหน”

2

แจ๊ค ริชเชอร์มาถึงเมืองเจอร์ราร์ดสวิลล์ รัฐโคโลราโดในเช้าวันจันทร์ สองวันก่อนที่พวกมิเนอร์วาจะพบกันอย่างลับๆ เป็นครั้งที่สาม

เขาโบกรถบรรทุกซึ่งกำลังไปส่งก้อนหินอัลฟัลฟาที่ฟาร์มทาง ตอนใต้ของเมือง ก่อนจะเดินเท้าต่ออีกหนึ่งกิโลครึ่ง เป็นการเดินที่นำ รื่นรมย์ทีเดียว อากาศอบอุ่น ไม่ถึงกับร้อน เมฆลอยอยู่ทั่วท้องฟ้าสีคราม อากาศเบาบางและสดใส เท่าที่เขาเห็นผืนดินนั้นราบเรียบเขียวขจีและดู อุดมสมบูรณ์ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา มีเครื่องจักรรดน้ำตั้ง เรียงรายบอกอาณาเขต ลำต้นกับใบไม้ใบหญ้าทุกขนาดและรูปร่างพากัน เติบโตหันหาดวงอาทิตย์ ท้องฟ้าด้านซ้ายถูกแนวเขาบดบัง มันพุ่งตรง ไม่ใช่ค่อยๆ ลาดขึ้น ไม่มีเชิงเขาที่ราบเรียบ และยอดเขาก็ปกคลุมไปด้วย หิมะและแทรกเข้าชั้นบรรยากาศราวกับเป็นพื้นเลื้อย

ริชเชอร์เดินต่อไปจนถึงถนนสายหลักของเมือง มันทอดยาวต่อไป อีกประมาณแปดร้อยเมตร มีร้านค้ากับสำนักงานกินพื้นที่เพียงหนึ่งช่วงตึก ในสองฝั่งถนน ก่อนเข้าสู่บริเวณที่อยู่อาศัย อาคารพาณิชย์มีขนาดเท่ากัน สูงสองชั้น ออกแบบให้หน้าตาคล้ายคลึงกัน และมีอายุการใช้งานใกล้เคียง กัน โดยใช้มาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่สิบเก้าตามวันที่ซึ่งแกะสลักไว้บนคาน ประตุที่นี้เหมือนหลุดมาจากยุคที่งานฝีมือยังมีคุณค่า หน้าอาคารทั้งหมด ทำจากหินอ่อนหรือไม้ก็แกรนิต งานไม้รอบๆ ประตูและหน้าต่างได้รับการ แกะสลักและปิดทองอย่างประณีต ทุกมุมได้รับการดูแลอย่างไว้ที่ติ

ริชเชอร์ชื่นชมสิ่งที่เห็น แต่เขาไม่ได้เข้าเมืองมาเพื่อชื่นชมสถาปัตยกรรม แต่มาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ต่างหาก

เมื่อวันก่อนริชเชอร์อ่านบทความในหนังสือพิมพ์ที่มีคนทิ้งไว้ในร้านอาหาร เขาอ่านเจอเรื่องทันตแพทย์และเครื่องตรวจจับโลหะ ทันตแพทย์ได้เครื่องนี้เป็นของขวัญวันเกษียณ เพราะเขาซื้อกระถอนเรื่องหาวัสดุอุดฟันที่หมอฟันคนเดิมทำไว้ได้เก่งมากและโน้มน้าวให้คนไข้เปลี่ยนใหม่ แต่การได้เครื่องตรวจจับโลหะมาถือว่าเข้าทางเขาอย่างจัง เขาชอบเรื่องสงครามกลางเมืองจึงผันตัวไปเป็นนักโบราณคดีสมัครเล่น แล้วเดินทางไปเยี่ยมชมสถานที่สู้รบไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก ทั้งสถานที่ที่มีชื่อเสียงและสถานที่ซึ่งไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก จนในที่สุดก็ได้พบชิ้นส่วนปืนใหญ่และสิ่งประดิษฐ์อื่นๆ มากมายที่เมืองฟิรด์จ์ รัฐอาร์คันซอ ซึ่งของเหล่านี้ถูกนำมารวมอยู่ในนิทรรศการเคลื่อนที่ในหัวข้อวิวัฒนาการของยุทธวิธีทางทหารฝ่ายเหนือ ริชเชอร์อยากดู แล้วเมืองเจอร์ราร์ดวิลล์ก็เป็นหนึ่งในสถานที่จัดแสดง เขาอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่กิโลเมตรขณะที่การแสดงยังคงเปิดให้เข้าชม จึงคิดว่าน่าจะลองเข้าไปดูสักหน่อย

ริชเชอร์เข้าไปตีหมาแพะในร้านที่บังเอิญเดินผ่านไป แล้วไปถึงพิพิธภัณฑ์ก่อนเที่ยง เขาอยู่ถึงเวลาปิด จนภักทวาทักษ์ต้องมาเชิญให้ออกจากห้องจัดแสดง เธอซื้ออเล็กซานดรา ริชเชอร์ได้มีโอกาสพูดคุยกับเธอเกี่ยวกับการจัดแสดง หัวข้อในการสนทนาเปลี่ยนไปเป็นร้านอาหารในเมือง สุดท้ายพวกเขาก็ไปกินเบอร์เกอร์ด้วยกัน แต่ร้านที่อเล็กซานดราพาเขาไปนั้นนอกจากจะโหมอยู่สักหน่อย มีโต๊ะไม้หยาบๆ กับม้านั่งยาว พื้นกระดานส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด ผนังมีแผ่นเสียงตกแต่งไว้ทั่ว อาหารมาเร็ว ให้เยอะ และราคาไม่แพง ริชเชอร์ชอบทุกอย่างในร้านนี้

ขณะที่พวกเขากินอาหารหัวข้อสนทนาก็เปลี่ยนเป็นเรื่องดนตรี พวกเขาจึงไปต่อที่บาร์ด้วยกัน มันเป็นบาร์เล็กๆ ที่ให้ความรู้สึกเป็นกันเอง บรรยากาศมืดสลัว มีวงดนตรีแนวบลูส์กำลังเล่นอยู่ ส่วนใหญ่เป็นเพลงของเมจิก สลิม มีเพลงของฮาวลีน วูล์ฟแทรกประปราย ริชเชอร์พอใจ

อเล็กซานดราสั่งเบียร์มาสองสามขวด ในขณะที่พวกเขาดื่มหัวข้อสนทนา ก็เปลี่ยนไปอีกครั้ง คราวนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง มันนำพาทั้งคู่ไปถึงห้องพักของอเล็กซานดราได้ในที่สุด

ห้องพักของเธออยู่บนร้านค้าใกล้สี่แยกหลักในเมือง เป็นห้องเล็กๆ สไตล์มินิมอล ไม่ได้มีเฟอร์นิเจอร์มากมายอะไรนัก ไม่มีของตกแต่ง แต่มีตู้เย็น พวกเขา ก็เลยซัดเบียร์กันอีก มีเครื่องเล่นซีดี พวกเขาก็เลยฟังเพลงกันต่อ และมีห้องนอน พอพวกเขาไปถึงห้องนั้นก็ไม่ต้องมีอะไรมากไปกว่านั้นอีกแล้ว

3

วันรุ่งขึ้นพิพิธภัณฑสถานเปิดลิบโม่งเช้า ริชเชอร์กับอเล็กซานดราจึงอยู่บนเตียงจนแทบจะนาที่สุดท้าย

พวกเขาอยู่บนเตียงก็จริง แต่ไม่ได้ใช้เวลาทั้งหมดไปในการนอนหลับ อเล็กซานดรารู้ว่าเวลาเหลือน้อยแล้ว แต่เธอก็ยังอาบน้ำ เธอรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ควรทำหลังจากกิจกรรมที่เพิ่งทำกันมา ริชเชอร์ชงกาแฟ จากนั้นเธอก็จูบลาเขาแล้วรีบกลับไปหาชีวิตเดิมๆ ริชเชอร์ได้อาบน้ำแบบไม่ต้องรีบร้อน จากนั้นก็เดินลงบันไดไปยังทางเท้าพลางนึกถึงอนาคตอันไกล เขาหยุดเดินเพื่อมองดูเขาอยู่คู่หนึ่ง จากนั้นก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินมา เธออยู่อีกฟากหนึ่งของถนน มุ่งหน้าไปทางตะวันตก ป้ายสัญญาณไฟตรงใกล้สี่แยกกำลังเปลี่ยนเป็นคำว่า “ห้ามข้าม” มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ที่มุมตรงข้ามและกำลังรอให้สัญญาณไฟเปลี่ยน รถบัสคันหนึ่งกำลังมุ่งหน้าไปทางเหนือ โดยจะเล่นผ่านสองคนนั้นไป

คนขับรถบัสเห็นความเคลื่อนไหวบางอย่าง

มันเป็นภาพเบลอลๆ ทางด้านขวา วัตถุทรงกลมพุ่งลงมาแล้วตีวงโค้งเหมือนเต่งโมที่ผูกอยู่กับปลายเชือก เธอบอกแบบนี้กับทนายความในวันรุ่งขึ้น แต่มันไม่ใช่เต่งโม ทว่าคือหัวต่างหาก หัวคน เพศหญิง มันอยู่ห่างจากกระจกหน้ารถไม่กี่เซนติเมตร แถมยังขีดข่วนทำมกลางแสงแดด

อย่างกับผีแล้วหายไป แต่คนขับไม่ได้คิดไปเอง แล้วก็ไม่ได้เห็นภาพหลอนเหมือนอย่างที่เขาภาวนาอยากให้เป็น เพราะสิ่งนั้นยังคงติดใจต่อไปก่อนลงสู่พื้นหน้ารถบัส

แล้วเข้าไปใต้รถ

คนขับหักเลี้ยวไปทางซ้ายอย่างแรง เหยียบเบรก ไม่ลังเล ไม่ตื่นตระหนก เธอได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี มีประสบการณ์หลายปี แต่มันก็ยังส่ายกันไป เธอได้ยินเสียงยางรถเสียดสีกับถนนดังเอี๊ยด ได้ยินเสียงผู้โดยสารกรีดร้อง และรู้สึกได้ถึงกลิ่นฉุนเป็นระลอกเบาๆ ผ่านมาตามพวงมาลัยที่ทำจากพลาสติกแข็ง มันฉุนน้อยกว่าการขับรถผ่านหลุมลึกหรือเล่นแทบซอนไม้ แต่ยางมะตอยไม่ได้มีกระดูกให้แตกหัก และไม้ก็ไม่ได้มีอวัยวะที่สามารถแตกหักและมีเลือดออกได้

คนขับหลับตาลง พยายามสะกดกลืนความรู้สึกพะอืดพะอม เธอนึกออกเลยว่าจะมีภาพแบบไหนอยู่บนถนน เธอเคยเป็นพยานที่ไม่เต็มใจในเหตุฆ่าตัวตายของคนแปลกหน้ามาก่อน นี่คือการเสียอย่างหนึ่งของการประกอบอาชีพนี้

แต่ชายที่อยู่มุมตรงข้ามเห็นอะไรมากกว่านั้น

เขาเห็นรถบัสมุ่งหน้าไปทางเหนือ เห็นผู้หญิงคนหนึ่งมาถึงมุมตะวันออกเฉียงใต้ของสี่แยก ไม่มีอะไรคาดบังสายตาและเขาอยู่ใกล้พอที่จะเห็นรายละเอียด เขาบอกในคำให้การว่าผู้หญิงคนนั้นดูมีความกระวนกระวาย ลุกลี้ลุกลอน เขาเห็นเธอยกนาฬิกาขึ้นดู ที่แรกคิดว่าเธอกำลังรีบ คงพยายามวิ่งข้ามถนนก่อนที่รถบัสจะเข้ามาใกล้ แต่เธอไม่ได้ข้าม เธอหยุด เธอยืนกระสับกระส่ายจนรถบัสแทบจะมาเทียบข้างจนไม่มีโอกาสที่รถจะลดความเร็วหรือหักหลบ

จากนั้นเธอก็พุ่งเข้าไปใต้ล้อรถ

หญิงสาวคนนั้นพุ่งตัวลงไป ชายคนนั้นมั่นใจในเรื่องนี้ เธอไม่ได้สะดุด ไม่ได้ล้ม เธอจงใจทำ เขาบอกได้จากจังหวะเวลา จากวิธีที่ร่างกายของเธอขยับ แนวเส้นโค้งที่ร่างของเธอเคลื่อนไหว การเล็งที่แม่นยำ ไม่มีทางที่จะเป็นอุบัติเหตุไปได้ เธอตั้งใจทำอย่างนั้น เขาไม่เห็นว่ามันจะอธิบายไปเป็นแนวทางอื่นได้ยังไง

ริชเชอร์เป็นเพียงคนเดียวที่เห็นภาพทั้งหมด เขาอยู่ห่างจากสี่แยกประมาณสิบห้าเมตร ไม่มีอะไรกีดขวางแนวสายตาเช่นกัน ริชเชอร์มีมุมมองที่กว้างกว่า เขาเห็นผู้หญิงคนนั้นกับผู้ชายที่รอข้ามถนนอยู่ในทิศทางตรงกันข้าม แล้วเขาก็เห็นบุคคลที่สาม เป็นผู้ชายสูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดเซนติเมตร ดูแข็งแรงปราดเปรียว สวมเสื้อฮู้ดสีเทากับกางเกงยีนส์ ชายปริศนาอยู่ฝั่งเดียวกับผู้หญิง ห่างจากเธอประมาณสองเมตรครึ่ง ห่างจากขอบถนนสามสิบเซนติเมตร เขายืนนิ่งสนิท

ชายคนนั้นเลือกตำแหน่งอย่างระมัดระวัง เรื่องนี้ชัดเจนมาก เขาอยู่ใกล้ทางม้าลายจึงไม่ถึงจุดความสนใจ อยู่ห่างจากผู้หญิงมากพอจนดูเหมือนไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับเธอ แต่เขาก็อยู่ใกล้พอตอนที่เมื่อรถบัสเข้ามาใกล้ เขาเดินไม่กี่ก้าวก็ไปถึงด้านข้างเธอแล้ว การเคลื่อนไหวของเขานั้นไหลลื่น คล่องแคล่ว ดูราวกับเป็นเงามากกว่าจะมีตัวตนจริง ผู้หญิงคนนั้นไม่ทันได้รับรู้ว่าเขามาประชิดตัว ไม่ทันสังเกตว่าเขายื่นขาออกไปตักเธอไว้

ชายคนนั้นวางมือลงตรงสะบักของเธอแล้วผลัก เคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยแต่มีประสิทธิภาพ ไม่ได้ดูรุนแรง ประจักษ์พยานส่วนใหญ่ไม่ทันสังเกตเห็น แต่เขาบรรลุจุดประสงค์อย่างแน่นอน ไม่มีทางที่ผู้หญิงคนนั้นจะแค่จะมาไปที่หน้ารถบัส ไม่มีทางที่เธอจะแค่กระดุกหูกและกระทบกระเทือนนิดหน่อย การที่ชายคนนั้นยื่นขาออกมาทำให้เธอไม่มีโอกาส

ขยับเท้า เธอจะเสียหลักเพราะข้อเท้าถูกรั้งไว้ และมันช่วยรับประกันได้ว่า เธอจะพุ่งตัวลงไปในแนวนอน

แรงกระแทกทำให้เธอจุกจนหายใจไม่ออก เธอจึงไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะสูดลมหายใจสุดท้าย อีกเพียงครึ่งวินาทีต่อมาล้อหน้าของรถบีส์กับดขี่หน้าท้องของเธอจนแบนราบเหมือนกระดาษหนังสือพิมพ์